

حضور جوانان در تئاتر ایتالیا: کار و تحصیل

مهناز اسماعیلی

شناخت و بررسی وضعیت اقتصادی، امکانات و مشکلات یک رشته هنری، به توجه و میزان دقت جامعه احتیاج دارد و به همین علت برطرف کردن کمبودها و یافتن راهکارهای جدی، از اهداف مهم در جهت حفظ و رشد آن رشته هنری خواهد بود. تئاتر در جوامعی که به عنوان یک هنر ملی و با پشتونه دیرپاست، یقیناً برخوردار از این توجه و اهمیت است. ایتالیا همواره یکی از کشورهای اروپایی مطرح در تاریخ تئاتر بوده و آمیخته با فرهنگ و سنت‌های خود، دارای هویتی مستقل است. با در نظر گرفتن این شناخت و توجه عمومی، پرورش و ترغیب جوانان برای حفظ این هنر و حمایت از آنان می‌باشد از نکات حائز اهمیت باشد.

همان طور که واضح است، پرورش و رسیدن به نبوغ هنری علاوه بر استعداد ذاتی و خلاقیت، نیاز به آموزش و تعلیم در جهت رشد و تعالی آن دارد، به همین جهت الگوهای آموزشی به هر شیوه‌ای، آکادمیک یا تجربی، سعی در آماده‌سازی و آشنایی دانشجو برای ورود به بازار کار هنری و ایجاد فرصت برای شکوفایی استعداد و تجربه آموخته‌های خود دارند.

با توجه به تأثیر شیوه‌های تدریس دانشگاه‌های تئاتری بر جذب نیروهای جوان، در این مقاله سعی شده ابتدا نگاهی اجمالی بر وضعیت و طرح آموزشی دانشگاه‌های تئاتری در کشور ایتالیا داشته و سپس امکان و امتیازات و کمبودها و مشکلات آنان، بررسی شود. یقیناً همچون بسیاری از کشورها در ایتالیا نیز عوامل سیاسی و اقتصادی بر تولید تئاتر و کاریابی برای جوانان تأثیرگذار است. تلاش بر این است که با تشریح وضعیت مراکز آموزشی و مکانیسم تولید و اجرای نمایش، به مشکلات و نواقص موجود پی برد و راهکارهای پیشنهادی را مطرح کرد. امید است که با بررسی این مسئله در کشوری همچون ایتالیا با شباهت‌های فرهنگی به ایران، بتوان از امتیازات و نکات مثبت آن در جهت رشد تئاتر و بهره‌گیری از خلاقیت‌های جوانان استفاده کنیم و همچنین با بیان مشکلات و کمبودهای آنان تلاش در ممانعت از بروز این نواقص در جذب فارغ‌التحصیلان رشته‌های تئاتری نمود.

آکادمی هنرهای زیبا

یکی از فضاهای آموزشی هنری در ایتالیا همچون اغلب کشورهای اروپایی «آکادمی هنرهای زیبا» است. آکادمی هنرهای زیبا همانند دانشکده تعییر نمی‌شود و به طور معمول شیوه‌ای کاملاً مجزا و خودمختار از دانشگاه را دارد. در آکادمی هنرهای زیبارشته‌هایی از هنرهای تجسمی و رشته طراحی صحنه به عنوان تنها شاخه تئاتری تدریس می‌شود. در سال‌های اخیر رشته‌هایی همچون مولتی مدیا و ویدئو و شاخه‌های متفاوتی در این زمینه افزوده شده است.

طرح درسی در این آکادمی‌ها به صورت واحدهای اصلی و واحدهای اختیاری تقسیم‌بندی شده‌اند. به عنوان مثال در رشته طراحی صحنه، واحدهای اصلی شامل تاریخ هنر و طراحی صحنه به صورت زنجیره‌ای در طی چهار سال با انتخاب استاد متخصص در یک شیوه خاص آموزش داده می‌شوند. بدین ترتیب دانشجو از ابتدای ورود به آکادمی، با انتخاب نوع و شیوه آموزشی مورد علاقه خود تا پایان تحصیلات همراه با یک استاد تعلیم می‌یابد. اگر به طور مثال علاقه‌مند به طراحی صحنه اپرا و یا تئاتر لیریک باشد و یا علاقه‌مند به طراحی صحنه تلویزیونی باشد، می‌تواند با انتخاب استاد مورد نظر طی دوران تحصیل در رشته مورد علاقه تحصص یابد و به دنبال آن برای جذب کار مسیر روشن‌تری را در پیش بگیرد. و یا همچون آکادمی هنرهای زیبا در شهر بولونیا، دانشجویان هر ساله یک نمایشنامه خاص را برای یک کمپانی از مرحله طراحی و تا اتمام ساخت دکور و اکسسورها

دنبال می‌کنند.^۱ شایان ذکر است که در ایتالیا همچون بسیاری از کشورهای اروپایی در هر یک از شیوه‌ها و سبک‌های اجرایی، استاید و هنرمندان متخصصی وجود دارند که تقریباً به طور مستمر در همان سبک اجرایی فعالیت می‌کنند. به عنوان مثال یک بازیگر نمایش لیریک و یا یک طراح صحنه اپرا بیشترین تمرکز را بر همان شیوه اجرایی دارد و به درست در شیوه‌های دیگر اجرایی فعالیت می‌کند. به همین علت آکادمی هنرهای زیبا، سعی بر آشنا کردن دانشجویان طراحی صحنه در انتخاب رشته تخصصی و پرورش آن دارد. یقیناً همت و تلاش دانشجو برای تعلم و بهره‌گیری از این فضای آموزشی در کیفیت و کارآیی آن مؤثر خواهد بود.

دامس

دانشکده‌های زنجیره‌ای «دامس» در شهرهای تورینو، رم، میلان و بولونیا وجود دارد و به طور عمده در این دانشکده‌ها تئوری و تاریخ نمایش، علوم نظری تئاتر و سبک‌های کارگردانی به عنوان رشته‌های مستقل تدریس می‌شوند.

واحدهای درسی این رشته‌های تخصصی تئاتری در جهت آموزش مباحث تئوریک و نظری در تمامی عناصر نمایش است. علاوه بر این، دوره‌های کوتاه مدت یکساله و یا دو ساله در رشته‌هایی همچون تاریخ ادبیات انگلیس، نقد در تئاتر، تئاتر آمریکای شمالی، تئوری و تاریخ طراحی صحنه، تئوری و تاریخ تراژدی یونان وجود دارند.

فصلنامه هنر
شماره ۷۹

۱۰۰

«دامس» به عنوان یکی از فضاهای آموزشی مهم در جهت پرورش استاید، محققین و نویسنده‌گان و منتقدان تئاتر نقش مؤثری در این زمینه دارد. همان‌طور که اشاره شد، طرح درسی در این دانشکده همچون آکادمی هنرهای زیبا، سعی در تخصصی نمودن و تجزیه کردن علوم نظری تئاتری و سوق دادن دانشجویان بر انتخابی کاملاً مشخص و دقیق دارد. و به دنبال آن یقیناً هدفی مشخص‌تر و روشن‌تر را در کاریابی به همراه خواهد داشت.

مدارس آزاد بازیگری و کارگردانی و نمایشنامه‌نویسی

این کلاس‌ها و دوره‌ها که به تعداد غیرقابل شمارشی در سطح کشور وجود دارد، معمولاً توسط بازیگران و کارگردانان حرفه‌ای و یا استاید بازنیسته آکادمی‌ها و دانشکده‌های تئاتری اداره

می‌شوند. این فضاهای آموزشی، مراکزی در جهت پرورش علاقه‌مندان به رشته‌های بازیگری و کارگردانی و نمایشنامه‌نویسی است. دوره‌ها معمولاً به صورت دوره‌های یک‌ساله و یا دو‌ساله برگزار شده و سعی شده همچون یک رشته دانشگاهی منظم و قانون‌مند بوده و گاه‌با به طور اختصاصی تنها در یک شیوه بازیگری (مانند شیوه استانی‌سلاوسکی و یا میر‌ولد) برگزار می‌شوند. در این مراکز هنرجویان علاوه بر دوره‌های آموزشی، به همراه مدرسان، تجربیات کوتاهی انجام داده و فرصتی برای نشان دادن استعداد و خلاقیت خود به صورت عملی خواهند داشت؛ به همین علت این مدارس آزاد به عنوان یکی از مهم‌ترین راه‌ها برای آشنایی و ورود به گروه‌های تئاتری برای جوانان به شمار می‌رود.

فصلنامه هنر
شماره ۷۹

۱۰۱

دانشگاه‌های غیر تئاتری

علاوه بر فضاهای مرکز آموزشی تئاتری، دانشکده‌هایی همچون دانشکده معماری، دانشکده زبان و فرهنگ ایتالیایی برای خارجیان، دانشکده ادبیات و فلسفه، دوره‌هایی دو‌ساله (مستر/ کارشناسی ارشد) برای علاقه‌مندان و دانشجویان رشته‌های غیر تئاتری که میل به آشنایی با تئاتر را دارند، فراهم کرده است. به طور مثال دانشکده UAV در ونیز دوره «هنرهای تجسمی در نمایش» را به منظور

آشنایی کلی با تکنولوژی‌ها، مواد و ابزارها و آشنایی کلی با تاریخ تئاتر در قالب یک دوره دوساله (مستر) برای علاقه‌مندان فارغ‌التحصیل رشته‌های معماری و طراحی صنعتی قرار داده است. و همچنین در دانشکده‌های زبان و فرهنگ ایتالیانی دوره‌های کوتاه‌مدت آشنایی با نمایش و عناصر نمایشی به صورت نظری تدریس می‌شود.

لازم به ذکر است که مجموعه‌های فرهنگی خصوصی، کمپانی‌های تئاتری، خانه‌های فرهنگ و شهرداری از مراکز دیگری هستند که دوره‌های کوتاه‌مدت در رشته‌های مختلف بازیگری، کارگردانی، طراحی صحنه، و... برگزار می‌کنند.

فصلنامه هنر
شاره، ۷۹

۱۰۲

کاری از یک کروه جوان فارغ‌التحصیل از مدرسه بازیگری

با توجه به این آمار کلی از وضعیت و چگونگی دانشگاه‌ها و مراکز آموزشی تئاتری در ایتالیا، می‌توان دریافت که هر ساله صدها فارغ‌التحصیل در رشته‌های مختلف تئاتری وارد اجتماع شده و به دنبال یک ثبات حرفه‌ای در رشته مورد علاقه خود هستند. برای بررسی موشکافانه ظرفیت و پتانسیل کار در تئاتر از یکسو و کمبودها و مشکلات جوانان فارغ‌التحصیل رشته‌های مختلف تئاتری از سوی دیگر، می‌توان به عنوان نمونه اشاره‌ای بر این مسئله در شهر رم داشت.

فارغ‌التحصیلان رشته‌های مختلف تئاتری در شهر رم اعم از «دامس»، «آکادمی هنرهای زیبا» و مدارس آزاد، سالانه مجموعاً آماری بیش از ۲۰۰ دانشجو را در بر می‌گیرند. با توجه به حدود ۱۳۰ کمپانی تئاتری خصوصی فعال در رم و بیش از ۷۰ سالن تئاتری برای اجرای نمایش، انتظار می‌رود که این جوانان فارغ‌التحصیل بتوانند فرصت‌های خوبی برای تجربه و جذب در گروه‌های حرفه‌ای داشته باشند، ولی متأسفانه مشاهده می‌شود که کمبودها و مشکلات متعددی باعث ناهموار کردن این فرصت‌ها برای آنان می‌شود. علل این ناتوانی در جذب نیروهای جوان رامی‌توان در چند دلیل عمدۀ جست‌وجو کرد:

- ۱- شرایط نامتعادل اقتصادی و عدم حمایت کافی دولت از کمپانی‌های تئاتری که به صورت خصوصی و یا نیمه خصوصی اداره می‌شوند، باعث تضعیف قدرت مالی این کمپانی‌ها شده و توانایی کمپانی‌های تئاتری برای جذب نیروهای جوان بسیار محدود است.

- ۲- حجم وسیع هنرمندان و پیشکسوتان فعال در تولیدات تئاتر کمپانی‌ها باعث شده که موقعیت‌های کمی برای جوانان ایجاد شده و تهیه کنندگان ترجیح داده تا از افراد با تجربه و حرفه‌ای استفاده کنند. این مشکل به خصوص در رشته‌های طراحی صحنه، طراحی لباس، نمایشنامه‌نویسی و کارگردانی به چشم می‌خورد. شایان توجه است که در کشوری همچون ایتالیا با پیشینه دیری‌ای خود تئاتر همواره مورد احترام اجتماع بوده و به همین جهت به عنوان یک شغل و یک هنر کاملاً تعریف شده در سطح اجتماع با آن برخورده شده است.

به همین لحاظ تعداد فراوانی هنرمند و پیشکسوت در رشته‌های مختلف آن مشغول به فعالیت هستند.

صحنه‌ای از یک ایرا

۳- کارآموزی‌های رایگان (Stage) که می‌بایستی شیوه‌ای مفید برای آموختن تجربیات هنرمندان با تجربه و فرصتی برای نشان دادن خلاقیت‌ها و استعدادهای جوانان باشد، متأسفانه مبدل به دوره‌هایی برای بهره‌گیری رایگان از این نیروها شده و جوانان با وجود گذراندن ۳ تا ۶ ماه کارآموزی با اخذ مدرک گواهینامه به طور معمول در پشت درهای بسته باز می‌مانند. در واقع به دلیل حجم بالای مقاضیان و داوطلبان برای کارآموزی، کمپانی‌ها تعهدی برای استخدام و به کارگیری آنان پس از سپری شدن دوره کارآموزی نداشته و بهره‌گیری رایگان باعث کاهش مخراجشان می‌شود. لازم به ذکر است که این دوره‌ها در رشته‌های طراحی لباس، طراحی صحنه، گریم، ساخت‌وساز دکور و طراحی نور رایج است.

۴- پراکنده‌گی میان مراکز آموزشی رشته‌های مختلف تئاتری و عدم ارتباط مستقیم میان دانشجویان بازیگری- کارگردانی، طراحی صحنه و نمایشنامه‌نویسی باعث عدم تشکیل گروه‌های تئاتری منسجم دانشجویی شده و دانشجویان در طول دوران تحصیل از داشتن فرصت‌هایی برای تجربه‌های گروهی و شناخت دیگر رشته‌های تئاتری به صورت عملی محروم می‌مانند.

۵- فرهنگ‌سازی غلط تماشچیان باعث شده که کمپانی‌ها تنها به تولید نمایش‌هایی طنز با تکیه بر دیالوگ و یا مونولوگ‌های طولانی و یا نمایش‌هایی کلاسیک و لیریک، پرداخته و از حضور و تجربه خلاقیت‌های نو و جدید دوری کنند. به همین دلیل گروه‌های جوانی که خواهان تجربه‌های جدید و تازه هستند، با عدم استقبال تهیه کنندگان و سرمایه‌گذاران مواجه می‌شوند.^۲

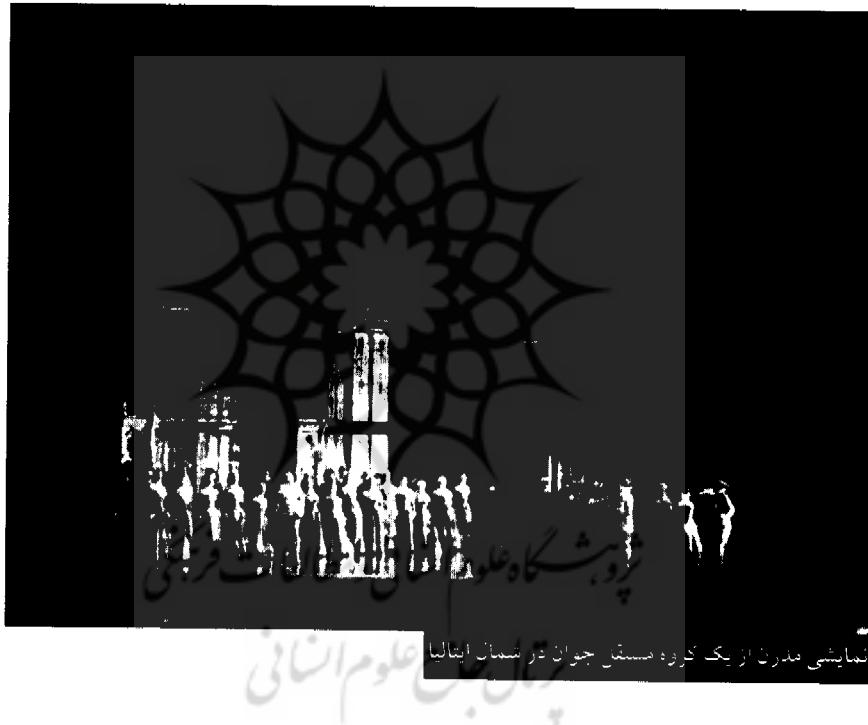
۶- کمبود سالن‌های تعریف برای گروه‌های مستقل و هزینه بالای اجاره این سالن‌ها باعث افزودن مشکلات گروه‌های جوان مستقلی است که تلاش در اجرای ایده‌های خود بدون حمایت کمپانی‌ها و یا اسپانسرهای تولید تئاتر دارند.

با وجود مشکلات و کمبودهای ذکر شده، می‌توان به امتیازات و موارد مثبتی نیز اشاره کرد:

۱- شیوه آموزشی دانشگاه‌ها و آکادمی‌های تئاتری، گرچه به نظر تک‌بعدی و بسیار تجزیه شده در یک رشته تخصصی می‌رسد، اما در پژوهش و رشد دانشجویان در شاخه‌های گوناگون تئاتر کمک کرده و به همین جهت جووانان پس از اتمام تحصیل هدفی مشخص را دنبال می‌کنند. در این شیوه آموزشی دانشجو بایستی برای پربار کردن شاخه تخصصی خود، مطالعات خود را در زمینه‌های دیگر به صورت اختیاری گسترش دهد. به عنوان مثال، دانشجوی طراحی صحنه‌ای که در طی ۴ سال با پک

استاد مشخص در رشته طراحی صحنه تئاتر لیریک به تحصیل می‌پردازد، پس از اتمام تحصیلات سعی در جست‌وجوی کار در زمینه خود کرده و دچار اتلاف وقت برای انتخاب یک شاخه مشخص و تجربه‌های مختلف برای شناختن مسیر مورد علاقه خود نمی‌شود. همچنین در رشته‌های نظری نیز این دقیق و توجه دیده می‌شود که یقیناً به رشد و تعلیم دانشجویان کمک کرده و با تعزیز این شاخه‌های متعدد، محققین و پژوهشگران هدفمندتری پرورش می‌یابند.

۲- تئاتر خصوصی و آزادی انتخاب نمایشنامه و شیوه اجرایی باعث شده جوانان بدون نگرانی از ممنوعیت‌ها و داشتن تضمین خاطر از انتخاب خود، بتوانند تجربیات جدیدی را به اجرا بگذارند. همان‌طور که ذکر شد، در شهرهای شمالی ایتالیا به این شیوه‌های اجرایی مدرن و معاصر تئاتری بهای بیشتری داده می‌شود.

۳- مسابقات نمایشنامه‌نویسی و جشنواره‌های تئاتری یکی دیگر از حامیان خلاقیت‌های جوان هستند و با برگزاری این مسابقات و رقابت‌ها سعی در ترغیب جوانان و کمک به شکوفایی استعدادهای آنان می‌کنند. علاوه بر جوایز نقدی برای برنده‌گان، با قراردادن جوایزی خاص همچون

سرمایه‌گذاری برای اجرای بهترین پروژه‌های تئاتری از گروه‌های خودمنختار و مستقل و کارگردان‌های جوان حمایت می‌کنند.

۴- سطح کیفی بالای تئاتر حرفه‌ای متوجه استعدادها و نیروهای خلاق در یک سطح بسیار بالا می‌باشد. به همین علت جوانان برای ورود و جذب در این گروه‌ها، بایستی از یک توانایی فوق العاده برجسته‌ای برخوردار باشند. این مسئله در رشته‌های تکنیکی، طراحی صحنه، لباس و گریم اهمیت بسیار دارد و جوانان برای رسیدن به یک سطح کیفی حرفه‌ای راهی طولانی را بایستی طی کنند. امید است با تجزیه و تحلیل این مشکلات و مقایسه میان کشورهای مختلف، بتوان به یک جمع‌بندی مفید دست یافت و از آن در یک شیوه کاربردی استفاده و بهره‌برداری کرد. بر این باور هستیم که استعدادهای جوان و خلاق در کشورمان قادر به تقویت سطح کیفی نمایش خواهند بود و بایستی با اصلاح شیوه‌های آموزشی و نظم و حمایت از جوانان، راه را برای رشد آنها هموار کرد.

فصلنامه هنر
شماره ۷۹

۱۰۶ بی‌نوشت‌ها:

۱. این شیوه عملی در آکادمی هنرهای زیبا در رم مرسم نیست.
۲. این مسئله در شهرهای جنوبی ایتالیا بیشتر دیده می‌شود، در حالی که در شهرهای همچون میلان، بولونیا و تورینو به دلیل سطح بالاتر فرهنگی کم‌رنگ‌تر دیده شده، به همین لحاظ در این شهرهای نمایش‌های مدرن و معاصر بیشتر مورد استقبال فراز می‌گیرد.

پژوهشکاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی پرتال جامع علوم انسانی